

KORANENS BUDSKAP KAPITEL 20

SURAH Ta-Ha

Kapitelnamn: *Surat Ta-Ha* (طه) – uppkallad efter de inledande bokstäverna *Ta-Ha*.

Den består av 135 verser och uppenbarades i Mekka.

Kort info

- **Tema:** Guds vägledning och berättelsen om Musa (Moses).
- **Innehåll:** Profetens uppdrag, Musas kallelse vid den brinnande busken, hans möte med Faraos, miraklen med staven och handen, uttåget ur Egypten och episoden med guldkalven. Påminnelser om människans ansvar och Guds barmhärtighet.
- **Budskap:** Koranen är en påminnelse, inte en börda. Den visar vägen till frälsning genom tro och lydnad.

I GUDS DEN NÅDERIKES DEN BARMHÄRTIGES NAMN

Ta ha. (1) VI HAR inte uppenbarat Koranen för dig för att vålla dig oro och bekymmer; (2) [nej, den är] bara en påminnelse till dem som fruktar [Gud], – (3) sänd av Honom som har skapat jorden och de högsta himlarna, (4) den Nåderike som tronar [över skapelsen] i Sin allmakts

härlighet. (5) Honom tillhör allt det som himlarna rymmer och det som jorden bär och allt som finns däremellan och allt som marken gömmer. (6) Vare sig du säger högt [vad du tänker eller inte, vet Han det], eftersom Han känner [människans] hemligheter och det som är än djupare dolt. (7) Gud – ingen gudom finns utom Han; Hans är fullkomlighetens sköna namn! (8) HAR DU [Muhammad] hört berättelsen om Moses? (9) Han hade sett en eld [på avstånd] och sade till de sina: ”Stanna här! Jag har upptäckt en eld; kanske kan jag hämta en fackla åt er därifrån eller råka [någon] vid elden som visar oss vägen.” (10) Men när han närmade sig kallade en röst på honom: ”Moses! (11) Jag är din Herre! Tag av dina sandaler; du står nämligen i den heliga dalen Tuwa. (12) Jag har utvalt dig [till profet]; lyssna nu noga till det som skall uppenbaras [för dig]. (13) Jag är Gud. Ingen gudom finns utom Jag. Dyrka Mig därför och förrätta bönen för att minnas Mig! (14) Den Yttersta stunden skall komma, även om Jag håller dess [ankomst] hemlig, för att var och en skall lönas för det som han har strävat mot. (15) Låt därför ingen som förnekar den och som [bara] följer sitt eget sinne, rubba dig i din tro på den – annars störtar du dig i fördärvet. (16) Moses, vad är det du har i din högra hand?” (17) Han svarade: ”Det är min stav, som jag stöder mig på och som jag använder för att skala av löv från träden för mina får; jag har också annan nytta av den.” (18) [Gud] sade: ”Kasta den ifrån dig, Moses!” (19) [Moses] kastade den och se, då blev den till en orm, som kvickt ville slingra sig undan. (20) [Gud] sade: ”Grip nu tag i den och var inte rädd! Vi skall låta den återgå till sitt förra tillstånd. (21) Tryck din hand [under kläderna] mot kroppens sida; då du drar fram den [skall den vara] skinande vit, utan en fläck – ett andra tecken [efter tecknet med staven] – (22) Vi har nämligen velat låta dig se några av Våra stora tecken. (23) Bege dig [nu] till Faraos, som har gått för långt i sitt övermod.” (24) [Moses] sade: ”Herre! Öppna mitt bröst för Ditt ljus (25) och gör min uppgift lätt (26) och lös min tungas band (27) så att de förstår mina ord, (28) och ge mig som medhjälpare en av de mina, (29) Aron, min broder. (30) Låt honom bli ett stöd för mig (31) och låt honom dela min uppgift, (32) så att vi oförtröttligt får prisa Din härlighet (33) och ständigt minnas Dig! (34) Du som ser oss [som vi är med våra fel och brister]!” (35) [Gud] sade: ”Moses! Allt det som du har bitt om har beviljats dig! (36) Vi har redan en gång visat dig Vår nåd (37) då Vi gav din moder denna ingivelse: (38) ’Lägg honom i en kista och sätt ut den i floden; floden skall föra [kistan] till stranden och en som är Min fiende och hans fiende skall [finna honom och] ta sig an honom.’ Och Jag omgav dig med Min kärlek och du växte upp under Mina ögon.. (39) Och då gick din syster [till Faraos palats] och sade: ’Skall jag visa er till [en kvinna] som kan ta hand om honom [och amma honom]?’ Så gav Vi dig tillbaka till din moder, så att hennes ögon fick glädjas och hon glömde sin

sorg. [När du hade nått vuxen ålder] dödade du en man. Vi befriade dig från ångesten [över detta] men prövade dig med [andra svåra] prövningar. Därpå vistades du flera år hos folket i Madyan; och nu, Moses, har du enligt Mitt beslut kommit [till Vårt möte]; (40) Jag har nämligen knutit dig till Mig själv. (41) Bege er [nu] i väg med Mina budskap, du och din broder, och låt inte trötthet hindra er att anropa Mig! (42) Gå till Farao – han har gått för långt i sitt övermod – (43) men tala till honom i försonliga ordalag; kanske förmås han då till eftertanke eller grips av fruktan.” (44) De svarade: ”Herre! Vi är rädda att han skall hindra oss i vårt uppdrag eller gå fram mot oss med våld.” (45) [Gud] svarade: ”Ni har ingenting att frukta! Jag skall vara med er; Jag hör och ser [allt]. (46) Gå nu till honom och säg: ’Vi är din Herres sändebud. Låt Israels barn lämna landet med oss och straffa dem inte! Vi för med oss till dig ett tecken från din Herre. [Guds] fred skall vara med den som följer [Hans] vägledning! (47) Det har uppenbarats för oss att [Hans] straff skall drabba dem som förnekar sanningen och vänder den ryggen.’” (48) [När de fått företräde och Moses hade talat] sade [Farao]: ”Vem, Moses, är då er Herre?” (49) [Moses] svarade: ”Han som ger åt varje ting dess väsen och form och sedan leder det på dess väg – Han är vår Herre.” (50) [Farao] sade: ”Hur är det då med de slakten som levde före oss?” (51) [Moses] svarade: ”Kunskapen om [vad som hänt] dem finns hos min Herre, [upptecknad] i ett beslut; min Herre begår aldrig ett misstag och Han glömmer ingenting.” (52) [DET ÄR] Han som har gjort jorden till er vagga och stakat ut på den de vägar [ni har att följa för att få er utkomst], och som låter regn falla från skyn – med detta låter Vi växter spira av alla slag. (53) [Av växterna och deras frukter] får ni livnära er och låta er boskap beta. I detta ligger helt visst budskap till människor som [stys av] sitt förnuft. (54) Av denna [jord] har Vi skapat er och till den låter Vi er vända tillbaka och ur den skall Vi [kalla] er att stiga fram ännu en gång. (55) FASTÄN VI lät [Farao] se alla Våra tecken, förkastade han dem och vägrade att tro [på Våra budskap]. (56) Han sade: ”Har du, Moses, kommit hit för att driva bort oss från vårt land med dina trollkonster (57) Vi skall sannerligen visa dig lika goda trollkonster som dina. Nämn därför tid för ett möte från vilket vi inte skall utebli och du inte heller får [utebli] och en [för oss alla] lämplig plats.” (58) [Moses] svarade: ”Det möte som du [vill kalla till] skall äga rum på er stora högtidsdag och låt folket samlas redan på förmiddagen.” (59) Farao drog sig tillbaka [med sina rådgivare] för att planera hur de skulle gå till väga; och [när tiden för mötet kom] infann han sig. (60) Moses sade till dem: ”Den av er som sätter ihop lögner om Gud drar olycka över sig; ja, Han skall förinta er med [Sitt] straff! Den som sätter ihop lögner om Gud är dömd att misslyckas.” (61) De överlade i avskildhet om vad som var att göra (62) och sade till varandra: ”Dessa två är helt

säkert trollkarlar vars avsikt är att jaga bort oss från vårt land med sin trollkonst och att avskaffa våra föredömliga seder och bruk. (63) Låt oss alltså lägga fast vår plan och så gå fram på en linje; och den som i dag tar hem spelet har sannerligen vunnit en lysande triumf!" (64) [Trollkarlarna] sade: "Antingen kastar du, Moses, [din stav] eller också kastar vi först." (65) Han svarade: "Kasta ni - [jag väntar]!" Och deras trolldom gjorde sådan verkan att han tyckte sig se att deras rep och stavar verkligen rörde sig. (66) Och Moses sinne fylldes av onda aningar. (67) Vi sade: "Oroa dig inte! Det är du som har övertaget. (68) Kasta nu [staven] som du har i din högra hand; den skall genast snappa åt sig det som de har åstadkommit. Vad de har åstadkommit är ingenting annat än trollkonster och trollkarlen uppnår aldrig något [bestående med sina konster], vad hans syfte än är." (69) Och trollkarlarna [som såg sig besegrade] föll ned på sina ansikten och ropade: "Vi tror på Arons och Moses Herre!" (70) [Farao] sade: "Tror ni på honom innan jag har gett er tillåtelse? Han måste vara er mästare som har undervisat er i trolldom! Jag skall sannerligen hugga av er motsatt hand och fot och jag skall korsfästa er på palmstammar utan att skona någon, för att ni skall få lära er vem av oss som utdömer de hårdaste straffen och vems straff som varar längst. (71) De svarade: "Aldrig skall vi sätta [troheten mot] dig framför de bevis [om sanningen] som vi fått se, och inte heller framför [troheten mot] Honom som har skapat oss! Besluta nu vad du har satt dig i sinnet - det enda du kan besluta om är det som rör livet i denna värld. (72) Vi tror nu på vår Herre och [ber Honom] om förlåtelse för våra synder och för den trolldom som du har tvingat oss att bedriva. Gud är den Bäste och Han lever i evighet." (73) DEN SOM [på Uppståndelsens dag] kommer inför sin Herre som obotfärdig syndare skall få helvetet [på sin lott]; där får han inte dö men kan inte heller leva. (74) Men de som kommer inför Honom som troende efter att ha levt ett rättskaffens liv skall ges den högsta värdigheten; (75) för dem står Edens lustgårdar beredda, vattnade av bäckar, där de skall förbli till evig tid. Det är lönen till dem som har renat sig [från synd]. (76) [EN DAG] gav Vi Moses befallningen: "Bege dig av under natten med Mina tjänare och røj för dem en torr väg genom havet; oroa dig inte för att [förföljarna] skall hinna upp er och var inte rädd [att vattenmassorna skall dränka er]!". (77) Farao förföljde dem med sin här och vattenmassorna överväldigade [och dränkte] dem; (78) i stället för att visa sitt folk den rätta vägen hade Farao lett dem vilse. (79) Söner av Israel! Vi räddade er från er fiende och slöt förbund med er på högra sidan av berget Sinai och gav er manna och vaktlar till föda (80) [och sade:] "Ät av det goda som Vi har skänkt er men gå inte till överdrift [och sätt er inte upp emot Mig i trots och olydnad] så att Min vrede drabbar er! Den som drabbas av Min vrede är förlorad! (81) Men Jag ger förvisso den fulla förlåtelse som ångrar sig, antar tron och

sedan lever ett rättskaffens liv och följer vägledningen.” (82) [GUD SADE:] ”Moses! Vad har förmått dig att lämna ditt folk med sådan brådska?” (83) Han svarade: ”De följer i mina spår; och jag har skyndat till Dig, Herre, för att vara Dig till lags.” (84) [Gud] sade: ”I din frånvaro har Vi satt ditt folk på prov, och samariern har lett dem vilse.” (85) Moses återvände till sitt folk med vrede och sorg i hjärtat [och] sade: ”Har inte er Herre gett er ett frikostigt löfte, mitt folk? Har ni fått vänta för länge på att löftet [skulle infrias], eller önskar ni att Guds vrede skall drabba er och svek därför ert löfte till mig?” (86) De svarade: ”Vi bröt inte vårt löfte till dig av egen drift; men vi tyngdes av bördan av [det egyptiska] folkets smycken och så kastade vi dem ifrån oss, liksom samariern gjorde.” (87) Därefter [- så sade de till Moses -] tillverkade han [av det nedsmälta guldets] något som liknade en kalv och som lät höra ett bölande ljud; och de sade [till varandra]: ”Detta är vår gud och även Moses gud – men det har han [nu] glömt.” (88) Märkte de inte att den inte svarade dem och varken gjorde dem skada eller var dem till nytta (89) Och tidigare hade Aron sagt till dem: ”Här har ni prövats, mitt folk, [och inte bestått provet]; er Herre är den Nåderike [och ingen annan]! Följ nu mig och lyd mina befallningar!” (90) De svarade: ”Vi kommer inte att sluta att dyrka den förrän Moses återvänder till oss.” (91) [Och när Moses återkom] sade han: ”Aron! När du såg dem slå in på en ond väg, vad hindrade dig (92) från att följa mina [föreskrifter]? Du har ju handlat i strid med min befallning!” (93) [Aron] svarade: ”Son av min moder! Grip mig inte i skägget och inte heller i håret! [Mitt skäl att inte ingripa är att] jag var orolig att du skulle förebrå mig att ha vållat splittring bland Israels barn i strid med din föreskrift.” (94) [Moses] sade: ”Och du, samarier! Vad ville du uppnå [med detta]?” (95) Han svarade: ”Jag såg vad de inte kunde se, och tog därför en handfull av det som [Guds] sändebud hade lämnat kvar och kastade det ifrån mig; något i mitt inre drev mig till detta.” (96) [Moses] sade: ”Bort härifrån! Ditt [straff] i livet skall vara att [alltid] säga: ’rör mig inte!’ Och du skall [en Dag] kallas till ett möte, från vilket du inte kan utebli. Se nu på din gud, som du inte vill upphöra att dyrka – jag svär att bilden skall smältas ned i eld och att [det som återstår] skall kastas i havet. (97) Er Gud är en Gud – det finns ingen annan gud än Han och Han omfattar allt med Sin kunskap!” (98) SÅ BERÄTTAR Vi för dig något av det som hände i det förgångna och Vi har [med Koranen] gett dig en [slutlig] påminnelse från Oss. (99) De som vänder ryggen åt Vår [påminnelse] skall ha en [tung] börda att bära på Uppståndelsens dag; (100) de skall bära den för evigt, men på Uppståndelsens dag skall denna börda kännas outhärdligt tung, (101) den Dag då det skall stötas i basunen och Vi skall samla alla de obotfärdiga syndarna med [av fasa] steltnad blick, (102) viskande till varandra: ”Vi levde [där] högst tio [dagar].” (103) Vi vet bäst vad de

kommer att säga; den klokaste, den med det bästa omdömet bland dem kommer att säga: "Vi levde [där] bara en dag!" (104) OCH DE frågar dig [vad som händer med] bergen [på Uppståndelsens Dag]. Säg: "Min Herre skall förvandla dem till fin sand som [vinden] blåser undan (105) och Han skall lämna [jordens yta] utslätad och öde, (106) utan dalar eller höjder." (107) Den Dagen skall [alla] utan krumbukter följa roparens kallelse; alla röster skall tystna inför den Nåderike och ingenting skall höras utom [det dämpade, knappt förnimbara] ljudet av trampande fötter. (108) Den Dagen skall ingen förbön vara till nytta utom från den som fått den Nåderikes tillstånd och vars ord Han har godkänt. (109) Han vet allt vad [människor] kan veta och allt som är dolt för dem, men de kan inte nå Honom med [sin] kunskap. (110) Och de [som trotsade Honom] skall ödmjukt böja rygg inför den Levande Guden, skapelsens evige Vidmakthållare. Den som bär [en börda av] orättfärdighet är räddningslöst förlorad, (111) men den som levde ett rättskaffens liv och var troende behöver inte frukta någon orättvisa och ingenting av [hans förtjänster] skall frånkännas honom. (112) OCH SÅ har Vi uppenbarat [Skriften] som en förkunnelse på det arabiska språket och Vi har på många sätt förtydligat de varningar den ger, för att människorna skall frukta Gud eller deras gudsmedvetande skärpas. (113) Upphöjd över allt är Gud, Konungen, den yttersta Sanningen! Undvik jäkt och brådska vad Koranen beträffar, innan den har uppenbarats för dig i sin helhet; men be [bönen]: "Herre! Låt min kunskap växa!" (114) [EN GÅNG i tiden] förmanade och varnade Vi Adam, men han glömde [snart Våra ord]; och Vi fann hos honom ingen fasthet i föresatsen. (115) När Vi befallde änglarna att falla ned på sina ansikten inför Adam lydde de [alla] utom Iblees; han vägrade. (116) Vi sade då: "Adam! Denne är din och din hustrus fiende; [var på din vakt] så att han inte [blir orsak till] er förvisning från lustgården och orsakar er elände. (117) Här skall du aldrig uppleva hunger och aldrig känna dig naken (118) och här skall du aldrig plågas av törst eller av solens hetta." (119) Men Djävulen viskade till honom och sade: "Adam! Skall jag leda dig till det eviga livets träd och till ett rike som aldrig skall gå under?" (120) Och de åt båda av dess [frukt] och blev på detta sätt medvetna om sin nakenhet och de försökte skyla sig med hopfästade blad från lustgården. Adam bröt [alltså] mot sin Herres befallning och slog in på en förbjuden väg. (121) [Efter en tid] utsåg hans Herre honom att [åter] få erfara Hans nåd och tog emot hans ånger och gav honom vägledning. (122) [Men i lustgården] sade Han: "Ned härifrån, båda! Ni skall alla, [ni och era efterkommande, ha er boning på jorden och] vara varandras fiender! Men om ni nås av Min vägledning – och ni kommer att nås av den – skall den som följer Min vägledning inte gå vilse och han skall besparas lidande [i det kommande livet]. (123) Men den som vänder ryggen åt Mig

[och Mina budskap] skall få ett eländigt liv och på Uppståndelsens dag skall Vi låta honom stiga fram blind." (124) Och han skall säga: "Herre! Varför har Du låtit mig stiga fram blind [i denna församling]? [På jorden] var jag seende." (125) [Gud skall] svara: "Liksom du, när du fick lyssna till Våra budskap [på jorden, skyndade dig att] glömma dem, är du [nu blind och] överlämnad åt glömskan." (126) Detta är den lön som Vi ger den som förslösar [sin själ] och inte tror på sin Herres budskap; straffet i det kommande livet skall med visshet bli hårdare och vara längre. (127) HAR DÅ de [som förnekar sanningen] inte klart för sig, hur många släkten före dem Vi har låtit gå under? Människor, vars boplatser de nu [själva] trampar! I detta ligger helt visst budskap till människor som [styrs av] sitt förnuft. (128) Och om din Herre inte hade beslutat annorlunda och utsatt en frist [för ånger], skulle det oundvikliga [straffet redan ha drabbat dessa förnekare]. (129) Ha därför tålmod med deras lögner, och lova och prisa din Herre före solens uppgång och före dess nedgång och under en del av natten och prisa [Honom] vid dagens början och dess slut, så att din glädje blir [fullständig]. (130) Och kasta inga [avundsamma] blickar på de stunder av jordisk lycka som Vi skänker några [människor] för att på så sätt pröva dem. Den lön Gud ger er [i evigheten] är det bästa och det som består. (131) Uppmana ditt folk att förrätta bönen och förrätta den du [Muhammad] utan att förtrötta. Vi begär inga gåvor av dig; det är Vi som sörjer för dina behov. Den slutliga segern tillhör dem som fruktar Gud. (132) DE [SOM sätter gudar vid Guds sida] säger: "Om han ändå [kunde] visa oss ett tecken från sin Herre!" Har alltså det klara vittnesbörd [om sanningen i denna Skrift] som de äldre Skrifterna avger inte kommit till deras kännedom?" (133) Om Vi hade låtit [Vårt] straff förinta dem, innan denna [Skrift uppenbarades], skulle de [med rätta] ha kunnat säga: "Herre! Om du hade låtit ett sändebud komma till oss skulle vi ha lytt Dina bud hellre än vi hade dragit på oss förödmjukelser [och straff]!" (134) Säg: "Alla vill vänta och se [vem framtiden kommer att ge rätt]; vänta då - [snart] skall ni få veta vem [av oss] som följde den raka vägen och vem som hade funnit sann vägledning!" (135)

[KAPITEL 20](#)

«[KORANENS BUDSKAP KAPITEL 21](#)

[KORANENS BUDSKAP KAPITEL 19](#)»

-
- [Att Följa Sunnah: Vägen till Islamisk Enhet och Andlig Trygghet](#)
 - [Dygden av att följa Sunnah – En islamisk påminnelse från de klassiska lärda](#)
 - [Ingen Sunnah utan Jamā'ah – Ingen Jamā'ah utan Sunnah](#)
 - [Den ärofyllda ställningen för den som följer Sunnah](#)
 - [Sunnahs grundprinciper](#)
 - [Sunnahs plats i Islam – varför vi inte kan klara oss utan den](#)
 - [Handlingar som upphäver en individens Islam](#)
 - [Mänsklighetens akuta behov av denna religion](#)
 - [Tawfiq kommer endast från Allah](#)
 - [Det onda kan aldrig tillskrivas Allah](#)